

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Prager Fischhandel s.r.o.**, se sídlem Jelení 2123/10, Říčany, zastoupeného JUDr. Pavlem Brachem, advokátem se sídlem Klapálkova 3132/4, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 67/17, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2015, č. j. 18206/2015-MZE-17221,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ústředního kontrolního a zkušebního ústavu zemědělského (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 2. 2015, č. j. UKZUZ 010193/2015. Tímto rozhodnutím byla žalobci dle ustanovení

§ 16 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění účinném pro jednávanou věc (dále jen „zákon o kontrole“) uložena pokuta ve výši 300 000 Kč za správní delikt podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) téhož zákona pro nedodržení ustanovení § 10 odst. 2 zákona o kontrole. Žalobce se měl správního deliktu dopustit tím, že dne 7. 10. 2014 neumožnil kontrolujícímu orgánu výkon jeho oprávnění stanovených zákonem o kontrole a neposkytl ke kontrole na adrese Jelení 2123/10, 251 01 Říčany potřebnou součinnost, a tím neumožnil kontrolu dokladů specifikovaných v žalobci doručeném oznámení. Dále správní orgán I. stupně žalobci uložil dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

I. Vymezení věci

(včetně rekapitulace průběhu správního řízení)

Správní orgán I. stupně zahájil u žalobce kontrolu oznámením o zahájení kontroly ze dne 28. 7. 2014, č. j. UKZUZ 056728/2014, podle zákona o kontrole. V tomto oznámení bylo jasně definováno, co je předmětem kontroly, resp. jaké doklady a dokumenty budou kontrolovány. Den kontroly byl stanoven na 12. 8. 2014 a dále byl žalobce řádně poučen o jeho povinnosti vytvořit podmínky k provedení kontroly dle § 10 odst. 2 zákona o kontrole, s možnou pokutou do výše až 500 000 Kč.

Žalobce ve sdělení ze dne 7. 8. 2014 požádal o změnu termínu kontroly, čemuž bylo ze strany správního orgánu I. stupně vyhověno tak, že se datum kontroly přesunulo na 7. 10. 2015. Dne 6. 10. 2014 zaslal žalobce stanovisko k avizované kontrole. V tomto stanovisku uvedl, že s kontrolou stanovenou na den 8. 10. 2014 nepočítá, neboť kontrolu nelze provést z důvodu nedostatku součinnosti ze strany žalobce jakožto kontrolované osoby. Legitimní odůvodnění takového postupu žalobce sledoval ve využití práva kontrolované osob neobviňovat se (ve vztahu k orgánům činným v trestním řízení).

Kontrola však provedena byla, přičemž vzhledem k výše uvedenému nedošlo k součinnosti a byly tak shledány důvody pro zmaření kontroly ze strany žalobce. Správní orgán uvedl, že žalobce odmítl ve svém stanovisku součinnost a navíc se předmětné vyjádření mělo týkat kontroly stanovené na den 8. 10. 2014. Takovéto datum se však v případě žalobce nikdy neřešilo, neboť kontrola byla přesunuta na den 7. 10. 2014, viz Protokol o kontrole č. PRK 142244, ze dne 9. 10. 2014, včetně příloh. Proti Protokolu podal žalobce námitky, které spočívaly zejména v popisu nedorozumění ohledně data kontroly a dále v odkazu na argumenty uvedené v podání ze dne 6. 10. 2014, tj. zejména využití zásady neobviňování sebe sama.

V návaznosti na zjištěné skutečnosti správní orgán I. stupně vydal dne 19. 1. 2015 pod č. j. UKZUZ 004500/2015 oznámení o zahájení správního řízení, které bylo dne 23. 1. 2015 prostřednictvím systému datových schránek doručeno advokátu JUDr. Pavlu Brachovi. Advokát JUDr. Pavel Brach byl v záhlaví vydaného oznámení o zahájení řízení označen také jako jeho adresát.

Žalobce reagoval na oznámení o zahájení správního řízení vyjádřením ze dne 5. 2. 2015, ve kterém argumentoval, že oznámení o zahájení řízení bylo doručeno toliko JUDr. Pavlu Brachovi, advokátovi, kterého však měl žalobce dle vlastních tvrzení zplnomocnit k zastupování ve správním řízení později (nejpozději ke dni 5. 2. 2015, kdy byla doručena plná moc spolu s vyjádřením). Žalobci osobně přitom nebylo oznámení o zahájení řízení doručeno vůbec. Žalobce se domníval, že nedošlo k zahájení správního řízení, neboť k doručení oznámení došlo v rozporu s § 46 odst. 1 správního řádu, a nadto nikoli ve lhůtě stanovené v § 79i odst. 4 zákona č. 326/2004 Sb., o rostlinolékařské péči a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o rostlinolékařské péči“). Žalobce v této souvislosti namítal, že ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu jednoznačně uvádí, že oznámení o zahájení správního řízení je nezbytné doručit účastníkovi řízení (pokud zde není zástupce podle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu), což se v tomto případě nestalo. Oznámení o zahájení správního řízení tak nelze doručovat advokátovi účastníka řízení, nemá-li správní orgán najisto postaveno, že jej advokát konkrétně v tomto správním řízení zastupuje, což nemá nikdy, nejedná-li se o zastoupení podle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu. Žalobce dále správnímu orgánu sdělil, že jeho zástupce nikdy nebyl a ani není zmocněncem ve smyslu § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, nikdy nezastupoval účastníka řízení v rozsahu „neurčitého počtu řízení s určitým předmětem“ a takové zastoupení ani zmocněnec, ani účastník řízení správnímu orgánu nikdy neoznámil oficiální cestou. Na věci pak nic nemění skutečnost, že účastník řízení jednou vydal pro zástupce JUDr. Pavla Bracha, advokáta, generální plnou moc. Pokud tedy správní orgán nemá v patrnosti plnou moc udělenou dle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, pak platí, že zastoupení účastníka řízení vůči správnímu orgánu nastává až dnem, kdy na základě vůle zastoupeného dle § 33 odst. 1 správního řádu zástupce prokáže své oprávnění jednat v té které věci (v daném případě v uvedeném správním řízení) předloženou plnou mocí. Do této doby musí správní orgán bez dalšího jednat toliko s osobou účastníka řízení, a to bez ohledu na skutečnost, že je správnímu orgánu známo, že zástupce účastníka řízení v těchto nebo podobných věcech zastupuje a jedná za něj. Žalobce ani jeho zástupce však doposud jakkoli neprojevíli vůli k tomu, aby JUDr. Pavel Brach, advokát, zastupoval žalobce v „neurčitém počtu řízení s určitým předmětem“ a už vůbec ne „bez omezení v budoucnosti“. Neexistuje-li tedy u správního orgánu tato plná moc, která by u něj navíc byla uložena a opatřena ověřeným podpisem, což je předpokladem pro zastupování podle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, pak ke kvalifikovanému a právně účinnému a aprobovanému doručení oznámení o zahájení správního řízení nedošlo. Dle žalobce tedy nedošlo ani k zahájení správního řízení.

Žalobce zároveň namítal, že postup správního orgánu I. stupně hraničil se šikanou, nebyly vyřízeny námitky proti Protokolu o kontrole a nebyl tak zohledněn důvod od počátku avizované nesoučinnosti žalobce z důvodu využití zásady nesebeobviňování se.

Správní orgán I. stupně následně vydal rozhodnutí ze dne 6. 2. 2015, č. j. UKZUZ 010193/2015, kterým žalobci uložil pokutu ve výši 300 000 Kč za správní delikt podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) zákona o kontrole pro nedodržení ustanovení § 10 odst. 2 zákona o kontrole, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 7. 10. 2014 neumožnil kontrolujícímu orgánu výkon jeho oprávnění stanovených zákonem o kontrole a neposkytl ke kontrole na adrese Jelení 2123/10, 251 01 Říčany, potřebnou součinnost, a tím neumožnil

kontrolu dokladů specifikovaných v žalobci doručeném oznámení. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně reagoval zejména na podané námitky proti Protokolu o kontrole a odůvodněním výše uložené pokuty.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, v němž prakticky setrval na svých dosavadních námitkách v rámci prováděné kontroly a následně ve správním řízení.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 8. 2015, č. j. 18206/2015-MZE-17221, odvolání žalobce zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že za zcela irrelevantní bylo třeba označit tvrzení žalobce, že se kontrole nepodrobí z důvodu využití zásady nesebeobviňování se, neboť jednak netvrdil žádné konkrétní hrozby trestního stíhání, ale zejména proto, že kontrolovaná osoba si s ohledem na § 5 zákona o kontrole nemůže svévolně určit, kdy kontrola neproběhne. Argumentace žalobce by dle žalovaného znamenala praktickou nemožnost kontroly ze strany správních orgánů, neboť by s odkazem na využití výše uvedené zásady kontroly probíhat nemohly. Dále žalovaný dovodil, že plná moc pro JUDr. Pavla Bracha ze dne 11. 12. 2013 splňuje náležitosti plné moci udělené dle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, neboť už před začátkem samotného správního řízení byla tato úředně ověřená plná moc uložena u správního orgánu. Žalovaný se neztotožnil také s argumenty brojícími proti postupu správního orgánu I. stupně, který námitky proti Protokolu o kontrole vypořádal v rámci odůvodnění rozhodnutí a nepřisvědčil žalobci ani v rovině nepřiměřeně vysoké pokuty.

II. Obsah žaloby

Žalobce v úvodu podané žaloby namítal zjevnou zaujatost při postupu správních orgánů, konkrétně tak mělo být postupováno v případě zjevného omylu při specifikování data avizované kontroly. Další námitka směřovala proti nesprávnému a nezákonnému (ne)vyřízení námitek žalobce proti Protokolu o kontrole.

Žalobce se dále zabýval důvodem, proč odmítl poskytnout součinnost v rámci prováděné kontroly. Dle jeho názoru mu totiž hrozil trestněprávní postih, přičemž by orgány činné v trestním řízení využily informace získané v rámci správního řízení, a proto se rozhodl využít zásady nesebeobviňování se. V takovém případě pak neměla být tato skutečnost přičtena k jeho tíži, neboť důvod svého postupu zcela jasně a prokazatelně uvedl již na počátku správnímu orgánu.

Dále žalobce také namítal, že správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ve správním řízení, které nebylo správně zahájeno. Žalobce poukázal na znění § 46 odst. 1 správního řádu, dle kterého je řízení z moci úřední *zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi. Oznámení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.* Dle názoru žalobce z uvedeného ustanovení jednoznačně vyplývá, že oznámení o zahájení správního řízení je nezbytné doručit

účastníkovi řízení. V daném případě přitom správní orgán I. stupně vyňal z jiného správního spisu či z kontrolního spisu plnou moc ve prospěch advokáta JUDr. Pavla Bracha, z níž vyplývá zastoupení generální povahy, a fyzicky ji založil do správního spisu předmětného správního řízení. Od této chvíle pak žalovaný považoval za zřejmé, že žalobce je zastoupen na základě plné moci i pro účely předmětného správního řízení. S tímto postupem však žalobce nesouhlasil a uvedl, že jeho právní zástupce nikdy nebyl zmocněncem ve smyslu § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu. Dle § 46 odst. 1 správního řádu je nezbytné oznámení o zahájení správního řízení doručit účastníkovi řízení a nikoli zástupci, nemá-li správní orgán postaveno najisto, že jej advokát v tom kterém řízení zastupuje. To však nemá na počátku správního řízení nikdy, pokud účastník řízení není zastoupen dle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, což se v tomto případě nestalo. Dále žalobce uvedl, že pro dané řízení neustanovil ani opatrovníka pro doručování. Správní orgán I. stupně měl proto oznámení o zahájení správního řízení poslat k rukám samotného žalobce, což však neučinil, a tedy k doručení oznámení o zahájení správního řízení fakticky správně nedošlo, neboť prvním oprávněným úkonem zástupce žalobce (i vůči němu) mohl být úkon dne 5. 2. 2015, tj. vyjádření k oznámení o zahájení řízení.

Dle žalobce pak správní orgány nikdy nezjišťovaly, zda byla předmětná plná moc u správního orgánu I. stupně uložena ve smyslu § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu. V této souvislosti žalobce namítal, že jeho zástupce, advokát JUDr. Pavel Brach, nikdy nebyl a nadále není žalobcem zmocněn ve smyslu § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, nikdy žalobce nezastupoval v rozsahu „neurčitého počtu řízení s určitým předmětem“ a takové zmocnění ani jeden z nich správnímu orgánu neoznamoval oficiální cestou s konkrétní žádostí o uložení takové plné moci. Na tomto závěru pak nic nemění ani skutečnost, že v daném případě byla vydána generální plná moc. Ta totiž neznamená nic jiného, než že ji lze použít ve vztahu k třetím osobám jen tehdy, stanoví-li tak konkrétní dohoda o plné moci. Proto fakt, že správní orgán prvního stupně doslova vytáhl z jiného správního spisu plnou moc (udělenou pro advokáta JUDr. Pavla Bracha), nadto vedeného v rámci kontrolní činnosti a nikoli činnosti správně rozhodovací, nemůže znamenat, že tato osoba je zástupcem účastníka v dalším správním řízení, není-li deklarován jasný projev vůle, dle kterého je zástupce účastníka řízení oprávněn přijímat veškerou korespondenci v tom kterém správním řízení, a to včetně oznámení jeho zahájení. Při absenci výše uvedeného tak dle žalobce nemohlo dojít k řádnému oznámení zahájení správního řízení, neboť toto nebylo ve smyslu § 46 odst. 1 správního řádu doručeno přímo k rukám žalobce, ale pouze advokátu JUDr. Pavlu Brachovi.

Další žalobní námitky směřovaly proti výši uložené pokuty. Ta měla být uložena ve zcela nepřiměřené výši, kdy nemělo být respektováno ustanovení § 17 odst. 2 zákona o kontrole. Žalobce předestřel úvahu o tom, že žalovaný uložil pokutu v takové výši, aby prakticky nahradil pokutu, kterou mohl dostat za porušení zákona o rostlinolékařské péči.

Žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náhradu nákladů soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření odkázal zejména na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně a dále uvedl, že podanou žalobu považuje za nedůvodnou. K otázce zákazu sebeobviňování uvedl, že žalobce se ani poukazem na Listinu základních práv a svobod nemůže zprostit svých základních povinností. K námitce ohledně zastoupení ve správním řízení žalovaný doplnil, že žalobce v průběhu správního řízení nezpochybnil, že by právní zástupce nejednal v jeho zájmu a ani to, že by se doručované písemnosti nedostaly do jeho sféry působnosti. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že žalobce ani žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřili nesouhlas s takovým projednáním věci, ačkoli byli poučeni o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Na úvod krajský soud připomíná, že v projednávané věci je nejprve nutné věnovat se otázkám procesního charakteru, a to konkrétně účinnému zahájení správního řízení ze strany správního orgánu I. stupně. Stran posouzení důvodnosti námitek žalobce obsažených v podané žalobě, vztahujících se k otázce účinného zahájení správního řízení, zastoupení žalobce advokátem JUDr. Pavlem Brachem a zákonnosti doručování oznámení o zahájení správního řízení o správním deliktu, vyplynuly z obsahu správního spisu pro věc následující podstatné skutečnosti:

Součástí spisového materiálu správního orgánu I. stupně je písemnost osvědčující udělení plné moci datovaná k 11. 12. 2013, v níž žalobce jako zmocnitel zmocňuje advokáta JUDr. Pavla Bracha (zapsaného od 1. 1. 2013 v seznamu advokátů vedeném u ČAK pod č. 14672), aby v zastoupení žalobce při jednání s fyzickými a právnickými osobami, soudy, notáři, exekutory, rozhodci, správními orgány a dalšími státními nebo jinými orgány činil jménem žalobce veškeré potřebné úkony, a to včetně přijímání doručovaných písemností. Plná moc byla udělena mj. v rozsahu správního řádu. Plná moc je podepsána jednatelkou žalobce, J. K., kdy k podpisu je připojen také otisk razítka žalobce.

Na základě této plné moci pak správní orgán v průběhu prováděné kontroly doručoval veškeré písemnosti zástupci žalobce, advokátu JUDr. Pavlu Brachovi. Pouze tomuto zástupci pak bylo prostřednictvím systému datových schránek, a to konkrétně dne 23. 1. 2015, doručeno také oznámení o zahájení správního řízení ze dne 19. 1. 2014, č. j. UKZUZ 004500/2015 (z obsahu správního spisu lze s jistotou konstatovat, že oznámení o zahájení správního řízení bylo vyhotoveno dne 19. 1. 2015, tj. jednalo se o zjevnou chybu v psaní, pozn. soudu).

Žalobce přitom již v průběhu správního řízení v prvním stupni (viz jeho vyjádření ze dne 5. 2. 2015), jakož i v následně podaném odvolání (v podrobnostech srovnej část I. odůvodnění tohoto rozsudku) namítal nesprávnost tohoto postupu, přičemž výslovně uváděl, že dle § 46 odst. 1 správního řádu je nezbytné oznámení o zahájení správního řízení doručit účastníkovi řízení (není-li ovšem tento zastoupen dle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu). Žalobce podrobně argumentoval a uváděl konkrétní skutečnosti a důvody, pro které se v případě zplnomocnění advokáta JUDr. Pavla Bracha nemohlo jednat o zastoupení ve smyslu § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu.

V návaznosti na uplatněné odvolací námitky žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že plná moc udělená JUDr. Pavlu Brachovi dne 11. 12. 2013 splňuje náležitosti plné moci udělené podle ustanovení § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, protože již před začátkem samotného řízení tato úředně ověřená plná moc byla uložena u správního orgánu, jak je zřejmé z podání žalobce ze dne 6. 10. 2014.

Podle § 46 odst. 1 správního řádu platí, že řízení je z moci úřední zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi. Oznámení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.

Zastoupení na základě zmocnění (plné moci) správní řád upravuje v ustanovení § 33. Podle odst. 1 tohoto ustanovení platí, že účastník si v řízení může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.

Ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu dále upravuje čtyři základní typy zmocnění z hlediska rozsahu, v jakém plná moc opravňuje zmocněnce, aby za zmocnitele ve správním řízení jednal. Zmocnění tak může být uděleno

- a) k určitému úkonu, skupině úkonů nebo pro určitou část řízení,
- b) pro celé řízení,
- c) *pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem, která budou zahájena v určené době nebo bez omezení v budoucnu; podpis na plné moci musí být v tomto případě vždy úředně ověřen a plná moc musí být do zahájení řízení uložena u věcně příslušného správního orgánu, popřípadě udělena do protokolu, nebo*
- d) v jiném rozsahu na základě zvláštního zákona.

V duchu tradičního pojmosloví se pod písmenem a) nachází prostá plná moc, pod písmenem b) procesní plná moc a pod písmenem c) tzv. plná moc prezidiální. Podle § 34 odst. 2 správního řádu pak platí, že s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, se doručují písemnosti pouze zástupci.

Jak již bylo uvedeno výše, v posuzované věci žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že plná moc ze dne 11. 12. 2013 (založená ve správním spisu) je plnou mocí ve smyslu ustanovení § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, neboť již před začátkem samotného správního řízení byla tato úředně ověřená plná moc uložena u správního orgánu jako příloha podání žalobce ze dne 6. 10. 2013, směřujícího proti avizované kontrole.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ovšem není dostatečně patrné, jaké důvody vedly žalovaného k vyslovení tohoto závěru, jakými úvahami byl v této souvislosti veden a o které konkrétní důkazy tyto své závěry opírá. Žalovaný tak bez jakýchkoli úvah a hodnocení, která by mohla být podrobena soudnímu přezkumu, přistoupil přímo k vyslovení závěru, že předmětná plná moc je plnou mocí ve smyslu § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu. Zcela přitom pominul požadavky kladené citovaným ustanovením zákona na plnou moc tohoto typu, nezabýval se jejich naplněním, ale pouze konstatoval, že plná moc tyto požadavky splňuje. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vůbec nevyplyvá, z čeho konkrétně a o jakou část správního spisu žalovaný opírá svá zjištění, že by žalobce u správního orgánu uložil plnou moc splňující požadavky stanovené § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, tj. že by z této plné moci bylo patrné, že byla advokátu JUDr. Pavlu Brachovi udělena pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem a že podpis žalobce na této plné moci byl též úředně ověřen. V této části je proto nutno odůvodnění napadeného rozhodnutí považovat za nedostatečné, až hraničící s nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

Nad rámec výše uvedeného krajský soud (i s ohledem na obsah v žalobě uplatněných námitek) pokládá za nutné vyjádřit se k samotnému charakteru plné moci (přesněji listiny osvědčující udělení plné moci) ze dne 11. 12. 2013. Soud v této souvislosti opětovně připomíná požadavky kladené správním řádem na plnou moc ve smyslu § 33 odst. 2 písm. c) tohoto zákona. Prezidiální plná moc má pro správní proces explicitní úpravu a její použití je uvedeným ustanovením výrazně omezeno. Pro plnou moc ve smyslu § 33 odst. 2 písm. c) stanoví správní řád vyšší formální požadavky. Takové zmocnění může být uděleno pro neurčitý počet řízení, která se však vždy musí vztahovat k určitému předmětu řízení, to znamená k určité věci nebo činnosti konkrétní osoby. Tato skutečnost přitom musí být z obsahu plné moci jasně patrná. Podpis na prezidiální plné moci musí být úředně ověřen a plná moc musí být uložena u věcně a místně příslušného správního orgánu do zahájení správního řízení. Žádnému z těchto zákonných požadavků však listina ze dne 11. 12. 2012 nevyhovuje, neboť nemá ani přesně definovaný předmět řízení, ani formální náležitosti správním řádem předpokládané, ani nebyla zákonem předpokládaným způsobem uložena u věcně a místně příslušného správního orgánu, resp. z obsahu správního spisu není patrné, že by žalobce či jím zplnomocněný zástupce projevil jakoukoli vůli plnou moc takto u správního orgánu uložit. Předmětná plná moc je svým obsahem obecnou generální plnou mocí, která vyjadřuje vůli žalobce (shodně jako např. v řízení soudním) nechat se zastupovat v plné moci uvedeným zplnomocněným zástupcem. Krajský soud se tedy ztotožnil s uplatněnými žalobními námitkami, dle kterých žalovaný postupoval chybně, pokud plnou

moc posoudil jako plnou moc ve smyslu § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, ačkoliv k tomu vůbec nebyly splněny zákonné podmínky, a aniž by těmto závěrům skýtal oporu obsah předloženého správního spisu.

Lze tedy uzavřít, že zastoupení zplnomocněným zástupcem, advokátem JUDr. Pavlem Brachem, bylo zcela jistě účinné v rámci probíhající kontroly, tj. v době, kdy ještě žádné správní řízení neběželo a kdy ještě nebylo zřejmé, zda provedená kontrola na základě učiněných zjištění následně v zahájení správního řízení vyústí či nikoli. Přestože žalobce již v průběhu prvostupňového správního řízení, jakož i v následně podaném odvolání (zejména s odkazem na znění § 46 odst. 1 správního řádu) podrobně argumentoval v tom smyslu, že oznámení o zahájení správního řízení je možno doručovat toliko účastníkovi řízení; a dále uváděl podrobné a konkrétní důvody týkající se použitelnosti předmětné plné moci v na kontrolu navazujícím správní řízení. S touto otázkou se správní orgány v předcházejícím správním řízení vypořádaly pouze obecně, ačkoli je z hlediska posouzení zákonnosti zahájení správního řízení klíčová, zejména např. z pohledu určení konce prekluzivní lhůty apod.

Je zřejmé, že proces kontroly ukončený protokolem, v němž jsou zachycena kontrolní zjištění a který následně slouží jako důkazní prostředek ve správním řízení, a následném správním řízení, k jehož zahájení dochází na podkladě učiněných kontrolních zjištění, jsou dva na sebe navazující procesy, které spolu úzce souvisejí. Je však otázkou, kterou se správní orgány měly zabývat podrobněji, zda je tato provázanost natolik těsná, že je zástupce osoby, která je v procesu kontroly podrobena kontrolní činnosti, možno bez dalšího považovat za zástupce této osoby jako účastníka řízení též v rámci následně zahájeného správního řízení, které na proces kontroly navazuje. Pokud však k těmto úvahám podrobněji nepřistoupily, je nutné krajským soudem posoudit, zda se jedná o procesní vadu, která způsobuje nezákonnost celého řízení, potažmo žalobou napadeného rozhodnutí.

V daném případě je podstatné, že ačkoliv listina osvědčující udělení plné moci nesplňuje všechny zákonné požadavky dle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, tj. že se nejedná o plnou moc prezidiální, nemá v daném konkrétním případě pochybení v případě doručení oznámení o zahájení správního řízení domnělému zástupci vlivu ve sféře zákonnosti daného řízení. Krajský soud totiž dospěl k závěru, že ačkoliv nelze plnou moc označit za prezidiální a v rozhodnutích absentuje správní úvaha ohledně vzájemné propojenosti kontrolního procesu a následného fakultativního správního řízení, lze ze správního spisu jednoznačně seznat, že žalobce se o zahájení správního řízení dozvěděl nejpozději dne 5. 2. 2015 (23. 1. 2015 bylo elektronicky doručeno zástupci žalobce). O materiálním doručení svědčí zejména reakce zástupce žalovaného již dne 5. 2. 2015, který se písemností vyjádřil konkrétně k oznámení o zahájení správního řízení, a to již jako zástupce žalobce pro dané správní řízení o správním deliktu. Lze tedy uzavřít, že ačkoliv v předmětné věci nebylo doručováno striktně podle správního řádu, nezpůsobuje takovéto doručení nezákonnost celého správního řízení, neboť lze ze správního spisu jednoznačně dovodit, že se žalobce o zahájení správního řízení jednoznačně dozvěděl musel, a to nejpozději k datu 5. 2. 2015.

Další žalobní námitka procesního charakteru spočívala v tvrzeném nezákonném postupu při vyřízení námitek proti Protokolu o kontrole. Relevantní ustanovení k věci se vztahující jsou uvedena v § 13 a 14 zákona o kontrole. V § 13 odst. 1 posledně jmenovaného

zákona je stanoveno, že námitky proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu o kontrole může kontrolovaná osoba podat do 15 dnů ode dne doručení protokolu.

K tomu je třeba uvést, že námitky lze podat pouze proti kontrolním zjištěním. V komentáři k danému ustanovení se uvádí, že: „*Námitky lze podat pouze proti kontrolním zjištěním, nikoli proti dalším skutečnostem popisujícím průběh kontroly*“ (Olga DVORSKÁ, Kontrolní řád, Komentář. Wolters Kluwer, 2017, cit. ASPI). V daném případě lze o charakteru uvedeného zjištění (nemožnost faktického provedení kontroly, a tedy maření kontroly) pochybovat v tom smyslu, zda se jedná o zjištění, proti kterému bylo možno podávat námitky, neboť to, že žalobce spolupracovat nebude, navíc bylo avizováno jím samotným již ve Stanovisku kontrolované osoby k oznámené kontrole plánované na den 8. 10. 2014 (ve kterém uvedl, že nelze očekávat jakoukoliv součinnost ze strany žalobce v rámci oznámené kontroly). Je však důležité, že § 14 odst. 3 zákona o kontrole stanoví, že jestliže je do vyřízení námitek zahájeno s kontrolovanou osobou správní řízení o uložení sankce nebo opatření k nápravě v přímé souvislosti se skutečností obsaženou v protokolu o kontrole, lze se souhlasem nadřízené osoby kontrolujícího námitky vyřídit v rámci tohoto správního řízení; je-li ke správnímu řízení příslušný jiný správní orgán než kontrolní orgán, který kontrolu vykonal, lze se souhlasem nadřízené osoby kontrolujícího námitky předat tomuto správnímu orgánu. O předání námitek kontrolní orgán kontrolovanou osobu vyrozumí. Jestliže je však správní řízení zahájeno v přímé souvislosti pouze s některými skutečnostmi obsaženými v protokolu o kontrole, které lze od ostatních skutečností v daném protokolu o kontrole oddělit, postupuje se podle věty první pouze ohledně námitek, které se týkají skutečností, k nimž je správní řízení zahájeno. Vyřízení námitek se uvede v odůvodnění rozhodnutí vydaného v rámci tohoto správního řízení. K tomu komentářová literatura uvádí: „*Kontrolní řád rovněž zachoval možnost předání námitek k vyřízení až v rámci bezprostředně navazujícího správního řízení, ať toto řízení vede přímo kontrolní orgán anebo je k němu příslušný jiný správní orgán. Jedná se totiž o praktický institut zabraňující dvojímu projednávání týchž věcí (včetně případných problémů způsobených odlišným posouzením týchž námitek), neboť uvedený institut se uplatní pouze tam, kde je přímá souvislost navazujícího správního řízení s kontrolou. Aby však nemohlo dojít k tomu, že námitky nebudou vůbec vyřízeny, je správnímu orgánu, který související správní řízení vede (ať už jím je přímo kontrolní orgán, anebo jiný správní orgán), uloženo uvést vyřízení námitek v odůvodnění správního rozhodnutí*“ (Olga DVORSKÁ, Kontrolní řád, Komentář. Wolters Kluwer, 2017, cit. ASPI).

V rozhodnutí správního orgánu I. stupně, č. j. UKZUZ 010193/2015, je vymezen prostor věnující se právě řešení námitek proti Protokolu o kontrole. Správní orgán I. stupně zde jasně odůvodňuje, že vyřízení těchto námitek lze zákonně vyřešit až v rámci tohoto rozhodnutí (str. 3 a 4), přičemž se s námitkami obecně, leč výstižně, vypořádal (byť až v rámci rozhodnutí, tj. po lhůtách uvedených v témže ustanovení v odst. 1 a bez jasného vyrozumění žalobce o tomto postupu, což však nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí). Vzhledem k výše uvedenému (k charakteru námitek a k zákonné možnosti vyřídit námitky až v rámci odůvodnění rozhodnutí) nelze přisvědčit námitce žalobce ohledně nezákonného postupu při jejich vyřizování (nevřízení samostatným úkonem) a tím pádem námitce nezákonnosti ústící do nezákonnosti celého správního řízení či rozhodnutí, byť bylo dle zdejšího soudu možné a vhodnější využít postup odlišný.

Krajský soud se dále zabýval námitkou nepřiměřenosti výše uložené pokuty. Podle ustanovení § 17 odst. 2 zákona o kontrole se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Řádné odůvodnění ukládané sankce je v případě správního trestání základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán ve svém rozhodování veden. Zohlednění jednotlivých hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, se promítá do výše stanoveného postihu, přičemž jednotlivé logické kroky, které správní orgán vedou k určení konkrétní výše pokuty, je třeba formulovat precizně a jednoznačně tak, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné.

V nyní souzené věci správní orgán I. stupně při odůvodňování výše sankce ve svém rozhodnutí uvedl skutečnosti, které svědčily jak ve prospěch žalobce, tak v jeho neprospěch, podrobně rozepsané zejména na straně 4 jeho rozhodnutí, korigované na straně 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Z těchto úvah je zcela zřejmé, že se správní orgán I. stupně vyjádřil ke všem zákonem stanoveným kritériím pro určení výše pokuty ve vztahu ke správnímu deliktu. Správní orgán I. stupně hodnotil závažnost správního deliktu, a to zejména jeho následky, jakož i okolnosti, za nichž byly spáchány. Odůvodnění výše pokuty zcela vyhovuje zákonným požadavkům.

Namítal-li žalobce dále nepřiměřenost uložené pokuty, krajský soud k tomu připomíná závěry Nejvyššího správního soudu vyplývající z jeho rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, publikovaného pod č. 2671/2012 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz, že „(...) ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena.“

V projednávané věci se žalobce dopustil správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o kontrole. Za tento správní delikt přitom lze podle § 16 odst. 2 téhož zákona uložit pokutu až do výše 500 000 Kč. Vzhledem k uložené sankci, jakož i s přihlédnutím k jednotlivým okolnostem, které správní orgány vzaly ve svém rozhodnutí do úvahy a hodnotily, krajský soud neshledal, že by v daném případě došlo k překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení, ani ke zneužití tohoto institutu. Pokuta ve výši 300 000 Kč byla uložena sice ve výši 60 % horní hranice 500 000 Kč, což dle krajského soudu nelze hodnotit jako pokutu nízkou, ale ani nepřiměřenou či uloženou v nezákonné výši, ani jako excesivní. Předmětnou žalobní námitku lze proto označit za nedůvodnou.

Žalobce také namítal, že se správní orgány nezabývaly jeho individuálními poměry (tj. osobními, rodinnými a majetkovými ve smyslu rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 – 135, ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 – 67 a ze dne 16. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62). K tomu krajský soud uvádí, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně toto zohlednění skutečně absentuje. Ovšem s ohledem na skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí již podrobně rozebírá zejména majetkové poměry žalobce žalovanému dostupné (žalobce nepředložil žádné důkazy ohledně likvidační výše pokuty) na straně 6, nezakládá se žalobcovo tvrzení na pravdě. Správní řízení je totiž třeba vnímat jako jednotné, tj. že odvolací orgán může v rámci odvolacího řízení určité vady zhojit. Právě tak se tomu stalo i v nyní řešené věci. Této žalobní námitce proto krajský soud také nepřisvědčil.

Žalobce se v žalobě podrobně věnuje také samotnému přípravku, který měl být v rámci kontroly podroben zkoumání. Uvádí např. to, že závažnost správního deliktu nemohla být tak velká, neboť informacemi o vadě výrobku žalovaný disponoval minimálně 11 měsíců, že si mohl žalovaný množství informací ověřit sám bez součinnosti žalobce, že v předmětné době nebylo možno zakoupit jiný prostředek než s obsahem xyleny, že pokud uváděl přípravek s obsahem zakázaných složek, pak o tom nevěděl, nemohl tento přípravek uvádět na trh jinak, než se složením, které se vymykalo registrační povinnosti, dále že nebylo možné na vady přípravku při vynaložení přiměřených sil přijít apod. Výše uvedené argumenty se však netýkají správního deliktu, ze kterého byl žalobce shledán vinným. Žalobce nebyl shledán vinným za uvádění jakéhokoli výrobku, byť vadného, na trh, ale z důvodu neposkytnutí součinnosti při kontrole, tj. nesplnění své zákonné povinnosti plynoucí mu z § 10 odst. 2 zákona o kontrole. Všechny argumenty, které jsou nastíněny výše, je tedy nutno shledat nedůvodnými. V hypotetické rovině by mohly mířit proti rozhodnutí o spáchání správního deliktu z důvodu uvádění daného výrobku na trh apod. Označené důkazy jako Úřední opatření SRS ze dne 9. 12. 2013, č. j. SRS 065693/2013 a Sdělení SRS – výsledky analýz souběžně dováženého přípravku ze dne 9. 12. 2013, č. j. SRS 065701/2013, by tak bylo nadbytečné a zcela zjevně nevhodné provádět.

K výši pokuty žalobce dále uvedl, že měla být uložena v takové výši, aby nahrazovala možné uložení za jiný správní delikt. K tomu krajský soud uvádí, že skutková podstata správního deliktu uvedeného v § 16 odst. písm. a) zákona o kontrole má zcela jasný objekt, tj. zájem na řádném výkonu kontroly a dosažení jeho účelu prostřednictvím nerušeného výkonu práv kontrolujících. Tomuto však v dané věci bylo zcela jistě zabráněno ze strany žalobce. Je zcela logické, že při, zejména úmyslné nesoučinnosti ze strany kontrolovaných subjektů, vložil zákonodárce jako samostatný správní delikt do zákona o kontrole také delikt nyní řešený. Pokuta musí naplňovat všechny své funkce, tj. sankční, kompenzační a především preventivní, resp. musí být uložena v dostatečné výši. Tomu bylo učiněno zadost zvolenou výší pokuty, přičemž pokud krajský soud dospěl k závěru ohledně zákonné výše pokuty, nelze přisvědčit námitce o nezákonnosti či nesprávnosti z toho důvodu, že se mělo jednat o jakousi odplatu za neposkytnutí součinnosti. Lze shrnout, že jestliže zákon žalobci ukládal povinnost součinnosti, ten ji neposkytl, pak správní orgány musely přistoupit k zvolenému řešení, a to zejména s ohledem na účel kontroly (kontrola plnění povinností souvisejících s uváděním přípravků na ochranu rostlin).

Pokud pak žalobce v podané žalobě toliko obecně namítal zaujatost při postupu správních orgánů (konkrétně prakticky pouze formalistický postup správního orgánu I. stupně při zjevné chybě v uvedení data avizované kontroly, resp. informace, že tohoto data nelze kontrolu provést, neboť žalobce nebude součinný z důvodu nesebeobviňování se), krajský soud konstatuje, že ačkoliv správní orgány poměrně stroze dospěly k závěru, že v tento den kontrola proběhnout neměla (kontrola měla proběhnout dne 7. 10. 2014 a žalobce uvedl 8. 10. 2014), nepostupovaly nezákonně. V Oznámení žalobce ze dne 6. 10. 2014 je totiž zcela zřejmý záměr žalobce nespolupracovat při kontrole, tj. nevyvinout potřebnou součinnost, a to lze vztáhnout prakticky k jakémukoliv datu. Žalobce v tomto Oznámení přdestírá, že kontrola prakticky nemá smysl, neboť v jejím rámci nebude spolupracovat. Postup správního orgánu I. stupně byl zcela logický, tj. že samotnou kontrolu se pokusil provést, neboť chtěl zkontrolovat, zda žalobce postupoval při své činnosti dle zákona. Z toho tedy plyne, že nebylo postupováno šikanózně či zaujatě proti žalobci, a nevyplývá to ani z dalších úkonů správních orgánů vůči žalobci, jež jsou zachyceny ve spisovém materiálu.

Žalobce dále namítal, že se rozhodl využít zásady nesebeobviňování se, a proto v takovém případě nemělo být žalovaným vytýkané jednání přičteno k jeho tíži, neboť důvod svého postupu zcela jasně a prokazatelně uvedl již na počátku správnímu orgánu. Podle něj neměl být ani shledán vinným ze spáchání daného správního deliktu, neboť právě legitimní využití zásady nesebeobviňování podle žalobce takový postup vylučuje. K tomu krajský soud uvádí následující. Samotnou zásadu zákazu sebeobviňování, resp. zásadu nesebeobviňování se, lze (do určité míry, viz dále) využít i ve správním řízení o správním deliktu. Této možnosti žalobce, jak sám tvrdí, využil. Dle jeho tvrzení by provedená kontrola mohla obstatat takové důkazy, které by mu mohly uškodit ve věcech trestněprávních, resp. před orgány činnými v trestním řízení. K tomu soud uvádí podstatnou skutečnost, kterou je potřeba v rámci posuzování dané věci zohledňovat. Podle zákona o kontrole bylo povinností žalobce, jako osoby, na níž povinnosti z tohoto zákona plynoucí dopadají, vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá (§ 10 odst. 2 zákona o kontrole). Pokud určenou povinnost žalobce nesplnil, dopustil se samostatného správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. a), kdy jako kontrolovaná osoba nesplnil povinnost plynoucí mu právě z ust. § 10 odst. 2 téhož zákona. Správní orgán I. stupně podle § 74 odst. 1 písm. f) vykonával rostlinolékařský dozor nad dodržováním požadavků a povinností souvisejících s uváděním na trh a používáním přípravků a dalších prostředků. Při kontrole pak jako správní orgán vykonávající působnost v oblasti veřejné správy postupoval při kontrole podle zákona o kontrole.

Zásada zákazu sebeobviňování se v posuzovaném případě mohla uplatnit, jejím zákonným vyjádřením je mimo jiné ustanovení § 53 odst. 2 ve spojení s § 55 odst. 4 správního řádu (případně čl. 37 odst. 1 zákona č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod). Podle těchto ustanovení předložení listiny nelze žádat nebo může být odepřeno, pokud by jím povinný subjekt způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt. Tuto zásadu však v žádném případě nelze vykládat tak široce, jak činí žalobce. Pokud by totiž subjekty podléhající dozorové pravomoci žalovaného a správního orgánu I. stupně měly oprávnění zákonnou povinnost související s dozorem

ignorovat s poukazem na zásadu zákazu sebeobviňování, dozorová činnost těchto správních orgánů by se stala zcela bezzubou, neboť by fakticky nedisponovaly žádnými pravomocemi, jak tuto činnost efektivně vykonávat. Takový závěr by byl zcela mimo právní realitu a umožňoval by prakticky jakémukoliv subjektu, jenž by měl být podroben kontrole, využít této zásady a nepodrobit se kontrole, a to bez jakékoliv sankce (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 As 159/2014 - 52).

K tomu lze dále citovat z posledně uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu následující: „*Meze zákazu sebeobviňování ve vztahu k poskytování informací právníckými osobami v řízení o správním deliktu vytyčil ve své judikatuře Tribunál (dříve Soud prvního stupně) i Soudní dvůr Evropské unie (dříve Evropský soudní dvůr). Odkazovaná judikatura se týká ochrany hospodářské soutěže, nicméně závěry o aplikaci uvedené zásady lze využít i pro širší právní oblast správního trestání. Při jisté míře zobecnění vyplývá z relevantní judikatury, zejména z rozsudku Soudního dvora ze dne 18. 10 1989, Orkem v. Komise (374/87, Recueil) a rozsudku Tribunálu ze dne 20. 2. 2001, Mannesmannröhren-Werke AG v. Komise (T-112/98), že orgán dohledu je i pod hrozbou sankce oprávněn zavázat účastníka řízení k tomu, aby poskytl veškeré potřebné informace vztahující se ke skutkovému stavu, které jsou mu známy, a aby mu předal případně příslušné dokumenty, jež má k dispozici, a to i tehdy, když mohou sloužit k prokázání protiprávního jednání vůči němu samotnému nebo vůči jinému subjektu. Přiznání absolutního práva nevypovídat by totiž zašlo za hranice toho, co je nezbytné pro zachování práva na obhajobu, a představovalo by neodůvodněnou překážku výkonu dohledové pravomoci. Ve vztahu k sebeobviňování formuloval Tribunál důležitý závěr: Povinnost odpovědět na čistě skutkové otázky položené Komisí a vyhovět jejím žádostem o předložení již předtím existujících dokumentů nemůže vést k porušení zásady dodržování práva na obhajobu nebo práva na spravedlivý proces. Nic totiž nebrání adresátovi v tom, aby v dalším průběhu správního řízení nebo během řízení před soudem Společenství prokázal, vykonáváje tak své právo na obhajobu, že skutkové okolnosti vyličené v jeho odpovědích nebo předané dokumenty mají jiný význam, nežli jaký jim přikládá Komise.*“

Krajský soud tedy uzavírá, že v daném případě nebylo možno využít zásadu zákazu sebeobviňování tak široce, jak ji dovozuje žalobce. S ohledem na výše uvedené závěry, které jsou zcela přílehlavé také v předmětné věci, by připuštění výkladu, kterého se domáhá žalobce, vedlo k paralyzaci kontrolních a dozorových orgánů, což nelze akceptovat s ohledem na veřejný zájem stran prováděných kontrol. Této námitce tudíž nelze přisvědčit. Vzhledem k výše uvedeným závěrům svědčícím o zákonném postupu správních orgánů, pak nemůže být důvodná ani námitka žalobce ohledně porušení čl. 37 odst. 1 zákona č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod. Stejně tak krajský soud nepřistoupil ani k provedení navrženého důkazu policejním spisem PČR, SKPV, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, zn. KRPA – 208118/TČ – 2014 – 000095 – CHV, neboť tento spis může přinést žalobcem tvrzené informace ohledně vedeného trestního řízení, které však soud nespochybnil, a proto se jeví provedení tohoto důkazu jako zjevně nadbytečné.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého platí, že žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto krajský soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. 8. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu